

Baade den højtærede Statsminister og den højtærede Undervisningsminister sagde jo — det synes at være ligesom en ministeriel Pagt, der er blevet sluttet —, at det var ganske fortræffeligt og rigtigt alt sammen, det var lige saa selvfølgelig som, at to og to er fire. Det forekommer mig alligevel ikke at være saa helt selvfølgelig efter det, man har set. Maa jeg, inden jeg siger et Par Ord om dette, gøre en Bemærkning, som jeg synes ikke er helt overflødig. Jeg havde gjort nogle Bemærkninger om Undervisningsministeren, og andre ærede Medlemmer af Oppositionen havde gjort noget lignende Bemærkninger. I den Anledning svang den højtærede Statsminister sig op paa sin allerhøjeste Hest og talte om dette skammelige i, at man overfaldt en Kvinde, brugte grove Ord om en Kvinde, eller hvordan det nu var, han sagde, man haandede en Kvinde. Det skulde den højtærede Statsminister ikke have sagt. (*Statsministeren* [Stauning]: Det har jeg heller ikke sagt!). Jo, De har. Hvis den højtærede Formand vil give mig en lille Smule Tid, kan jeg maaske finde det. Den højtærede Statsminister udtalte: „Man tror dermed at kunne undergrave Ministeriet enkeltvis, og man gør sig særlig Umage overfor Undervisningsministeren, fordi man her mener at være i Pagt med en forældet Mandfolkeopfattelse, den, vi kender fra Holbergs Komedier, den Opfattelse, at man roligt kan forhaane en Kvinde, der vover sig i Lag med store Opgaver.“ Dette skulde den højtærede Statsminister ikke have sagt, særlig af Hensyn til sin højtærede Kollega, Undervisningsministeren. Der er i denne Sal ikke faldet et eneste Ord, og jeg erindrer heller ikke, at der udenfor Salen er faldet et eneste Ord, der forhaaner den højtærede Undervisningsminister, og heller ikke et eneste Ord, der forhaaner hende som Kvinde (*Statsministeren* [Stauning]: Gullaschbaronesse!). Ja, man kunde jo ogsaa tale om Gullaschbaroner, det har ikke noget særligt med dette at gøre. Jeg vil i hvert Fald sige mig fri derfor. I de Bemærkninger, jeg gjorde til den højtærede Undervisningsminister, var der ikke andet og mere end den Kritik, man maa øve overfor enhver Minister, enten det er en Mand eller en Kvinde. Men det var saa malplaceret, synes jeg, fordi det ligesom betød, at den højtærede Statsminister vilde skyde den højtærede Undervisningsminister ind under en særlig Beskyttelse som Kvinde, noget, som Undervisningsministeren aldeles ikke behøver. Den højtærede Undervisningsminister behøver ikke det svage Køn

Beskyttelse, ikke i mindste Maade; Svaghed er ikke hendes Fejl, hun er, om jeg saa maa sige, Karl for sin Hat helt igennem, hvad man saa ellers vil sige, saa hun behøver ikke denne Beskyttelse, og den var derfor malplaceret. Men jeg fastholder Berettigelsen af den Kritik, jeg for mit Vedkommende fremkom med. Jeg mener, at naar en Minister har en beskikket Raadgiver og en Raadgiver, der nyder den Anseelse og indtager den Stilling, som Professor Larsen utvivlsomt gør, saa er det for det første uberettiget at ville fjerne denne Raadgiver, fordi hans Meninger ikke stemmer med Ministerens, dernæst uberettiget, saa længe man nu en Gang ikke kan afskedige ham, saa at ville udelukke ham fra at deltage i Referaterne, noget, som han jo er berettiget til — i selve det Forslag om Skoletilsyn, som den højtærede Minister har forelagt, findes ogsaa en Paragraf, der hjemler vedkommende Embedsmand Ret til at deltage i Referatet. Den højtærede Minister begik ogsaa nogle Fejl i sin Omtale af denne Sag. Hun sagde, at her var der jo kun Tale om en Overvejelse, her var ikke Tale om nogen Bestemmelse, der var taget, derfor var det en utilladelig Indiskretion, der var begaaet — ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode kom med den Bemærkning. Imidlertid er Forholdet dette, at her var ikke Tale om en blot Overvejelse, her var Tale om noget afgjort. Det var en tydelig Erklæring til Professor Larsen om, at han var afskediget, og en Erklæring, der, hvad der særlig understreger Forholdet, hverken var indledet med eller fulgt af nogen Forhandling. Saa vidt mig bekendt er der heller ikke blevet lagt Skjul paa, at den saakaldte Indiskretion stammer fra Professor Larsen selv. Han omtalte for andre det Forhold, at han havde forladt Ministeriet som afskediget; da det var et Forhold, der berørte ham personlig, mente han sig berettiget til at omtale det. Og hvis den højtærede Minister mener, at man kan byde en Departementschef den Behandling, som er blevet budt Departementschef Aagesen gennem Ministerens Polemik med ham, en Polemik, hvor jo Beskyldninger, som var fremført imod Departementschef Aagesen af „Social-Demokraten“, blev knæsat, om end i en forsigtigere Form, af Ministeren, nemlig Beskyldningen for enten at have fortiet Kendsgerninger for Ministeren eller at have vildledt Ministeren — hvis dette kommer frem i en offentlig Polemik mod den vedkommende Departementschef, svækker man denne Mands Anseelse i en saadan Grad, at det ikke er stemmende med den Stilling, som jeg mener,